

Centrul universului

asta e tot ce a rămas

un metru și jumătate
până la peretele distrus
un metru și jumătate
până la geamul
dintre gratii
- gratii de argint
atârinate -
un metru și jumătate
până la ușa-ncuiată
cu cheile sparte
un metru și jumătate
până la tavanul
crăpat
- ploaia îneacă
gândul greu
pe mine
eu -
podeaua ruptă
pe-o parte
se-ntoarce un metru

rămâne jumătate

Deci

deci o să mor
singur

după ce am mers
atât de mult
înfiorat
îndrăgostit
pustiu
că nu o pot atinge
sau auzi
știu
știu că-mi vorbește
mă strigă
mă cheamă

norii de otravă
- gură de zmeu -
nu mă mai pot atinge
încearcă
încearcă sa ma prindă
să mă înghețe
(fantomă frumoasă, mă iubești?)

spunea că o să moară singură

Glas

muzica noastră vorbește
dezacordat
chitara caută armonii
pe două corzi
aproape
toba a secat
vioara ascuțită
vocea barbară
se asază perfect
pe acordurile tale de orgă timidă
fa bemol
în do major
cheia noastră negăsită
incă
te tot aud
te tot aud

glasul meu -
contrabas

Mai e teatru

scenă

în faţă
se întinde nimicul
tolănit
pe scaunele încremenite
în aşteptare
doar catifeaua creează umbre
pe scândură doar eu
doar eu
şi două cadavre

vorbesc
ştiu cuvintele următoare
îmi răspunde o şoaptă
"e nemuritor"
(în locul ăsta
nimeni nu moare)
- are dreptate
sfârşitul nu te ajunge
de două ori -

ne întoarcem
ne cocoşăm
mecanic
nimicul
întins
pe scaunul moale
se bucură
- aud bătăi de palme -

mi-ar fi plăcut să fie cineva
aici
să mă asculte
să mă aplaude

Zbor

smeu pe cer-
încerc să te țin înălțată
te uiți spre răsăritul
ce știi
că nu vine
eu văd doar un apus
plictisit
în același mine

zburai în văzduh
dar ai ales să cazi
- cazi - cazi
în mijlocul
așteptărilor mele

aș vrea
să pot
să nu mai vreau
să mă gandesc
la tine

cândva
tu erai cerul
cu răsăritul și apusul la un loc
acum
ești vidul alb
cândva
erai pământul tot
acum
ești prăpastia în care
nu încetez
să alunec
cândva
erai oceanul viu
pe care vâsleau
corăbiile mele
acum
ești oaza secată
din deșert

alerg prin nisip
cu funia ruptă-n mână